

Страшни и мъчителни часове! Какво ще стане? Нѣма ли да се свърши най-после този ужасъ? До кога ще бжда свидетелъ на тия ужасяващи ме по своята жестокост сцени? До кога ще гледамъ да бждатъ разкъсвани месата и хвърляни по чукигъ тѣлата на бранниците? Азъ самъ усѣщамъ какъ отпада моя духъ и въ тоя невъобразимъ трѣсъкъ се унисамъ въ сънъ... заспивамъ, но колко минути, или часове продължава сънътъ ми, азъ не мога да опредѣля. Може би, да е само единъ мигъ, па може и да е цѣло денонощие... Изтощението е страшно, цѣлото тѣло е превърнато на слухъ, то се е превърнало всецѣло на сѣтивно... краката и ржцетѣ почватъ да чуватъ... ударитѣ и тласъцитѣ идатъ отъ ржцетѣ ми, отъ краката отъ коситѣ, когато мозъкътъ ми е изтощенъ и азъ се намирамъ въ сънъ...

До менъ сж се свили две деца отъ 40 наборъ. Едното спи вече отъ нѣколко часа и нищо го не тревожи. Изтощението му е пълно и така може да продължи да спи цѣли денонощия. Това дете е изпаднало въ летаргия и какъ бихъ искалъ и азъ да се намѣря въ сжщото положение и да не чувамъ и виждамъ повече тия ужасни картини, които ме заобикалятъ. Другото дете се е свило отъ дѣсната ми страна и неговата малка руса главица съ сини очи, се е облѣгнала на ржката ми, съ която все се мъча да държа телефонната слушалка, за да ме не потърси командирътъ на полка, който бѣше нѣколко крачки отъ менъ, безъ да мога да го приближа.

Когато се стрѣскамъ и се събуждамъ отъ своя естественъ сънъ, моитѣ очи отправятъ погледъ къмъ синитѣ очи на детето, то ме гледа съ изплашенъ детски погледъ, но виждамъ, че не се страхува като е до менъ. Така децата се приютяватъ къмъ майкитѣ и подъ тѣхната закрила ужаситѣ се не чувствуватъ.

Страшно буботение и милиони свѣткавици разтърсватъ канарата, задъ която сме се приютили и следъ това черенъ барутенъ димъ ни обгражда. Азъ изгубвамъ въ тоя моментъ представата за времето и не мога да опредѣля, колко продължи това буботене и дали то е по-силно отъ непрестанния тътенъ, който разклаща Каймак-Чаланъ. И въ тоя мигъ азъ чувствувамъ, че опората, която